

»Om den interesserer mig! ... Hvad mener du? Jeg er naturligvis glad paa dine Vegne.«

»Saa — er du det,« sagde Jakobe kort og tørt.

»Hvor du taler løjerligt! Hvorfor skulde jeg ikke være glad derved? ... Aa, nu forstaar jeg! Du mener maaske, at jeg selv ... Jeg husker, at du engang drillede mig med Hr. Sidenius. Men i den Henseende skal du nu ingensomhelst Bekymringer gøre dig. Jeg fragaar saamænd sletikke, at jeg altid har syntes rigtig godt om din Forlovede; men jeg troer nu alligevel, at du og han, I passer vist meget bedre sammen.«

»Og hvorfor mener du det?« spurgte Jakobe pludselig opmærksom.

»Jo — I er jo begge saadan mere i den højere Stil, mens jeg er et stakkels Hverdagsmenneske, et tankeløst Verdensbarn — det har du selv tidnok fortalt mig. Naa men — nu vil Folk da faa noget at snakke om! Og stakkels Eybert!«

Jakobe rejste sig utaalmelig.

»Hør Nanny — det er silde. Og du maa jo fryse, som du sidder der —«

»Er jeg til Ulejlighed? Gudbevares, saa gaar jeg naturligvis ... saa gaar jeg!«

Men henne ved Døren vendte hun sig endnu engang om og sagde:

»Du er dog en rigtig kedelig En, at du aldrig kan fortælle lidt interessant. Jeg havde glædet mig til at faa en rigtig fornuftig Passiar med